

ΤΟ ΧΕΙΜΩΝΙΑΤΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ WILLIAM SHAKESPEARE

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

Στο παρακάτω απόσπασμα από Το Χειμωνιάτικο Παραμύθι του William Shakespeare έχουμε την τελευταία σκηνή του έργου, τη σκηνή του αναγνωρισμού της Ερμιόνης, που θεωρούνταν επί δεκαέξι χρόνια νεκρή, από τον σύζυγό της, βασιλιά Λεόντιο. Ο Λεόντιος, μετανιωμένος τώρα, θα γινόταν, ωστόσο, αίτιος του θανάτου της Ερμιόνης και του θανάτου της κόρης τους Περντίτας, θάνατοι που αποτράπηκαν χάρη στην εύνοια της τύχης και της φιλίας. Στη σκηνή παίρνουν ακόμη μέρος η Παυλίνα, έμπιστη φίλη της Ερμιόνης, που την έκρυβε όλο αυτό το διάστημα στο σπίτι της, η Περντίτα και κάποια άλλα πρόσωπα, αφοσιωμένα και αγαπητά στη βασιλική οικογένεια.

Αναζητήστε ομοιότητες αλλά και διαφορές ανάμεσα στις δύο σκηνές αναγνωρισμού.

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ, Το Χειμωνιάτικο Παραμύθι, Πράξη Ε΄, Σκηνή 3, μετ. Βασίλης Ρώτας

<p>ΛΕΟΝΤΙΟΣ Ω Παυλίνα! Σου φέρνουμε τιμή μαζί και ενόχληση· μα ερχόμαστε να ιδούμε της βασίλισσάς μας το άγαλμα· η στοά σου μας άρεσε πολύ με τόσα σπάνια πράγματα· μα κείνο που 'ρθε η κόρη μου να ιδεί, δεν το 'δαμε, τ'άγαλμα της μητέρας της.</p> <p>ΠΑΥΛΙΝΑ Όπως, σαν ζούσε, ήταν ασύγκριτη, έτσι το άψυχο ομοίωμά της, καθώς πιστεύω, ξεπερνάει καθετί που 'δατε, ή έφτιασε χέρι ανθρώπου και για τούτο το 'χω μόνο του, χώρια. Εδώ 'ναι· τώρα ετοιμαστείτε να ιδείτε τι ζωηρά που τη ζωή γελάει, όσο γελάει τον θάνατον ο ύπνος· δέτε το! και πέστε αν είν' καλό. (Τραβάει την κουρτίνα και ξεσκεπάζει την ΕΡΜΙΟΝΗ, που είναι σαν άγαλμα.) Μ' ευχαριστεί η σιωπή σας· δείχνει τον θαυμασμό σας· μα μιλήστε· πρώτος συ, μεγαλειότατέ μου. Δεν της μοιάζει κάπως;</p> <p>ΛΕΟΝΤΙΟΣ Ολόιδια! – Μάλωσέ με, πέτρα αγαπημένη, για να μπορώ να ειπώ είσαι τόντι η Ερμιόνη! ή μάλλον, είσαι μη μαλώνοντας, τι έτσι ήταν κι εκείνη, όλη στοργή παιδιάτικη και χάρη. Όμως, Παυλίνα, η Ερμιόνη τόσες ζάρες δεν είχε· δε φαινόταν τόσο ηλικιωμένη.</p> <p>ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ Ω, κάθε άλλο!</p> <p>ΠΑΥΛΙΝΑ Τόσο ο γλύπτης είναι πιο έξοχος, που αφήνει να διαβούν κάπου δεκάξι χρόνια και την φτιάχνει σαν να ζούσε τώρα.</p> <p>ΛΕΟΝΤΙΟΣ</p>	<p>ΠΑΥΛΙΝΑ Τώρα η πίστη σας χρειάζεται να ξυπνήσει. Όλοι σταθείτε ασάλευτοι· είτε, όποιοι σας θαρρούν πως κάνω πράματα άνομα, να φύγουνε.</p> <p>ΛΕΟΝΤΙΟΣ Κάμε ό,τι κάμεις, πόδι δε σαλεύει.</p> <p>ΠΑΥΛΙΝΑ Ξύπνα την, μουσική: αρχίστε! - (Μουσική.) Είναι καιρός κατέβα· πέτρα πια μην είσαι· έλα κοντά· χτύπα με θάμασμα όλους που σε βλέπουν. Έλα· τον τάφο σου θα τον γεμίσω χώμα· σάλεψε, έλα· άσε στον θάνατο την παγωνιά σου, τι απ' αυτόν σε ξαγοράζει η ακριβή ζωή. – Δέτε, σαλεύει: Μη φεύγετε· ό,τι αν κάμει, είν' αγιασμένο, αφού, τ' ακούσατε, δεν είπα ανίερα λόγια. – Μην την αποφεύγεις μην τη δεις ξανά νεκρή, και τότε τη σκοτώνεις δυο φορές. Μη, δώσ' της το χέρι: όταν ήταν νέα έτρεχες πίσω της τώρα που γέρασε έρχεται κοντά σου αυτή. Είναι ζεστή! Αν τούτο είναι μαγεία, ας είναι κι αυτή μιαν άγια τέχνη, σαν το φαγητό.</p> <p>ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ Τον αγκαλιάζει!</p> <p>ΚΑΜΙΛΛΟΣ Του κρεμάστη στο λαιμό! Αν είναι πλάσμα ζωντανό, ας μας μιλήσει.</p> <p>ΠΟΛΥΞΕΝΟΣ Ναι· κι ας μας εξηγήσει πού 'χε ζήσει, ή πώς ξέφυγε του θανάτου.</p> <p>ΠΑΥΛΙΝΑ Το πώς είναι ζωντανή, και μόνο να σας το 'λεγαν, θα χαχανίζατε, σαν σε παλιό παραμυθάκι· μα 'ναι φανερό</p>
---	--

<p>Τώρα, τόσο γλυκιά παρηγοριά θα μου 'φερνε, όσο μου σκίζει την καρδιά. Ω! τέτοια ήταν η στάση της, τόσο ζωηρό το μεγαλείο της – ζωή θερμή, που τώρα στέκει κρύα -, όταν της πρωτομίλησα γι' αγάπη. Ντρέπομαι· δε με μαλώνει η πέτρα, που εγώ 'μωνα πιο πέτρα κι απ' αυτήν; Ω πλάσμα βασιλικό! Το μεγαλείο σου μαγεύει: ξανάφερε στη μνήμη μου τα κρίματά μου, την κόρη σου έκαμε άλαλη με θαυμασμό, να στέκεται σαν πέτρα πλάι σου. [...](Όλοι οι παριστάμενοι είναι συγκλονισμένοι από την ομοιότητα του «αγάλματος» με την Ερμιόνη. Η Παυλίνα προσπαθεί να τους αποτρέψει από το να την αγγίξουν και ετοιμάζεται για τη μεγάλη αποκάλυψη.)</p>	<p>πως ζει, κι ας μη μιλάει ακόμα. Για προσέχτε λίγο: - Μεσίτεψε, όμορφή μου κόρη εσύ: γονάτισε και ζήτα απ' τη μητέρα σου να σ' ευλογήσει. – Γύρισε ιδές, καλή κυρά μου, η χαμένη μας ευρέθη. ΕΡΜΙΟΝΗ Ω σεις θεοί, κοιτάχτε κάτω κι απ' τ' άγια σας λαγήνια χύστε όλες τις χάρες σας πάνω στην κόρη μου το αγνό κεφάλι. – Καρδιά μου, πες μου, πού 'σουνα κρυμμένη; Πού έζησες; πώς στου πατέρα σου ήρθες το παλάτι; Εγώ έμαθα απ' την Παυλίνα τις ελπίδες που 'δωσε για σένανε ο χρησμός και κρύφτηκα να ζήσω για να το ιδώ.</p>
--	---

Augustus Leopold Egg (1845)

"Scene from 'The Winter's Tale' (Act IV, Scene 4) (from the play by William Shakespeare)"

Πηγή: Wikipedia

ΣΥΝΤΕΛΕΣΤΕΣ

ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΑΤΖΗΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΤΕΧΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΠΕΤΣΑΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΣ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: ΗΡΑΚΛΗΣ ΧΑΤΖΗΩΑΝΝΙΔΗΣ